

Discurs d'Antoni Abad, president de la patronal Cecot a la 15a edició de la Nit de l'Empresari

Honorable conseller d'Innovació, Universitats i Empresa, il·lustríssim Alcalde de Terrassa, honorable consellera de Justícia, magnífics rectors i rectores, autoritats, representants empresarials de Catalunya, senyores i senyors.

Expresar un afectuoso saludo a los representantes patronales y de empresas que venís de fuera de Catalunya. Gracias por acompañarnos esta noche.

Un any més, i ja en portem quinze, ens hem reunit en aquesta festa empresarial per fer un merescut reconeixement a alguns empresaris i personalitats així com empreses i entitats, que s'han distingit en algun àmbit d'excel·lència en el marc del món global on vivim i competim. Una felicitació molt sentida a tots ells, especialment en un context gens favorable com l'actual!

Vull també expressar el meu agraïment a tots els gremis, associacions i personal de la Cecot que amb la vostra professionalitat i dedicació feu que la nostra patronal avanci i que aquesta festa de la Nit de l'empresari sigui tan exitosa.

I remerciar a tots vostès la seva assistència. El moment és difícil però més que mai té sentit estar junts, té sentit fer patronal, i té sentit fer Cecot.

Aquesta és una Nit en clau de "RE": replantegem, reinventem, redefinim, perquè volem reimpulsar!

Passejant fa unes setmanes per una població de Catalunya vaig veure un grafiti amb un gran missatge "hem pres la humil decisió de no retrocedir". I ho vaig connectar immediatament amb el que està en el cor i el cap dels empresaris catalans.

La diagnosi de com està Espanya l'hem feta, ens l'han fet i la coneixem tots. En termes macroeconòmics, de competitivitat, educatius, laborals, de productivitat i d'absentisme, de generació d'energia, d'infraestructures, d'atur, de fiscalitat, de funció pública, de justícia, de governança democràtica, i de lideratges som, en aquests moments, com un exoplaneta que com vostès saben és un planeta que està fóra del sistema. I en la perspectiva de que *el Gobierno de España* es disposa a agafar la presidència de la Unió Europea pel primer semestre 2010, des de la modèstia, volem aconsellar al senyor Rodríguez Zapatero que telefonia Brussel·les i digui ben clar als nostres vint-i-quatre socis europeus: "España pasa palabra" i que es dedicarà amb tots els seus impetus a redreçar el país que prou feina té.

La realitat és que quan acabi l'any 2009, les economies dels principals països mundials no estaran en recessió, és a dir, com a mínim ja portaran un trimestre en creixement. Espanya no.

Perquè cada dia som un país menys atractiu per fer empresa. Potser alguns recordaran que fa quatre anys i, en presència del ministre Solbes, vaig explicar que el Banc Mundial en el seu estudi Doing Business situava Espanya en la posició número 29 per fer negocis. I vàrem traslladar-li la inquietud que el més important era la tendència de retrocés. En l'edició 2010, publicada aquest mes d'octubre, Espanya ja ocupa la posició 62, onze posicions més enrere que l'any anterior. Doncs bé, dient obvietats resulta que per progressar encara ningú ha trobat una alternativa a treballar.

Si el senyor Rodríguez Zapatero es prodigués en els seus contactes amb els empresaris (ningú més interessat en sortir de la crisi que nosaltres) i aquesta nit estigués entre nosaltres li recordaria la frase de Jean-Claude Juncker, antic primer ministre de Luxemburg: "tots nosaltres sabem les reformes que s'han de fer però cap com guanyar les eleccions després de fer-les", i l'animaria, perquè n'estem molt convençuts, a liderar el reimpuls de l'economia espanyola.

El que és evident és que en solitari cap partit té el coratge de prendre les decisions necessàries per les transformacions estructurals. Però del que estem ben convençuts és que el plus de responsabilitat *d'El Presidente del Gobierno* l'obliga a arribar a uns pactes d'Estat amb els representants polítics i econòmics.

Uns amplis pactes per transformar i remuntar el país. I sincerament, creiem que la ciutadania li ho reconeixeria. I aprofito a dir, per evitar demagògies, que els referents dels empresaris catalans estan dins de la Unió Europea. En especial certs països del centre i nord d'Europa.

Però aquests sincers desitjos de reacció política poden, encara, tardar en concretar-se. I mentrestant, què? Què fem com a empresaris, com a treballadors, com a ciutadans?

Els explicaré un conte per il·lustrar el que crec que cal fer: Fa molts anys, un savi va arribar a un humil llogaret, acompanyat del seu aprenent. Es van allotjar a casa d'uns camperols molt pobres, que no tenien altres ingressos que la llet d'una vaca minsa. El desgraciat es queixava que els seus fills passaven fam sense aconseguir trobar cap solució. El savi els va agrair la seva hospitalitat, i es va retirar a descansar. Era encara de matinada, quan el savi va aixecar al seu aprenent, i preguntant-li silenci van anar fins a l'estable. Van treure a l'animal i van caminar fins a un precipici. L'aprenent va quedar astorat quan el seu mestre li va ordenar que llencés la vaca d'alt a baix. El jove va protestar però ho va fer.

Anys després, l'aprenent, ja convertit en mestre, va tornar a passar per aquelles terres. Mai havia arribat a perdonar al seu antic mestre la crueltat que va mostrar amb aquella pobra família. Però encuriósit va encaminar els seus passos fins a la barraca del vaquer i, per a la seva sorpresa, es va trobar amb una rica explotació i una casa que exhalava prosperitat. Va

trucar a la porta i sense dir qui era, va comprovar que es tractava de la mateixa família que ja conegués anys enrere. Hospitalaris com sempre, el van convidar a passar. La seva sorpresa va ser gran quan li van explicar que la seva riquesa la devien a un home savi que va passar per allà acompanyat pel seu jove aprenent. Aquell savi, que va endevinar els seus mals, va fer desaparèixer la vaca que els lligava a la pobresa. Quan es van quedar sense ella, no van tenir més remei que espavilar-se, pel que van comerciar amb productes, van plantar fruiters, i van regar els camps erms. L'abundància va cridar llavors a les seves portes. Si haguéssim seguit amb la vaca, va sospirar, avui seríem tan pobres com abans. L'aprenent va mirar al cel i va admirar la saviesa del seu mestre.

Ens apliquem el conte?

Més enllà de les conclusions que ara mateix hagin pogut extreure, ho resumiríem amb espavilem i passem a l'acció, replantegem, reaccionem. Cadascú, individualment, com a treballador, empresari, pare/mare, estudiant, aturat, funcionari, polític, etc. Perquè el camí de sortida de la crisi d'Espanya no és màgic, com ens el pinten, sinó que requereix d'esforç i de contribucions especials per part de tothom. El senyor Rodríguez Zapatero s'equivoca i fa equivocar a la ciutadania quan envia un missatge, letal al nostre entendre, que respon a la idea de que tot es soluciona amb diners. Perquè el que destacadament més necessita l'economia catalana i espanyola no provoca forat pressupostari. El que més necessitem és un canvi de valors i d'actituds.

Assumint aquest canvi, no creuen, com jo, que podríem enfocar bé i ràpid totes les transformacions estructurals que necessitem si hagués consciència general del valor de l'estudi, del treball, de l'esforç, del positivisme, del fer equip, de la constància, de ser constructius, de tenir-nos confiança, de perseverar... (quanta pedagogia trobem a faltar!)

I permetin-me que, amb tota gravetat i seriositat, ara que estem en plena tardor els traslladi que la pandèmia amb la que convivim no és la de la grip A sinó la de la grip de la corrupció. Que trist! Però això es cura amb mono dosi d'ètica, principis i millor control que no vol dir més legislació.

Perquè ningú es perdi, fa poc llegia "si hi ha quelcom tant demolidor per la democràcia com l'autoritarisme, és la manca d'autoritat. Ens sobren polítics que quan assumeixen el càrrec s'espanten del seu significat ", doncs bé, perquè ningú es perdi, volem deixar clar que estem convençuts de la necessitat que té un país de tenir bona política per progressar amb plenitud. Perquè la política ha de construir objectius, reptes, i il·lusions comuns.

El millor país que podem construir és el que, en proporcions i dosi adequades, combina iniciativa privada i àmbit públic, i que avança en equitat i eficiència.

I anímicament, com estem?

Indignats. Hem passat, com empresaris, de la rebel·lia positiva a la indignació. Si no ens volem deprimir hem de trobar el punt per dir que la situació és greu i a l'hora, que podem. Per això estem indignats. Perquè podríem estar molt millor del que estem.

Ara els esforços s'han de centrar en generar més activitat empresarial, a eixamplar la base que crea riquesa i que conforma el cercle virtuós: tot mantenint o reduint fiscalitat s'obtenen més ingressos i s'estalvien moltes despeses. Tot el contrari del cercle viciós: apujar tipus fiscals que redueixen el diàmetre de la base empresarial provocant un menys que proporcional increment de recaptació i un més que proporcional creixement de despeses i obligacions pal·liatives.

I reafirmo el compromís de la Cecot, més que mai, en acompanyar a les empreses catalanes en els seus processos d'internacionalització, de cooperació entre elles i amb les administracions, en la formació de talent i d'equips, en la innovació i millora contínua, en el finançament empresarial, ajudant a crear el nou marc per la sortida de la crisi i la recuperació econòmica. Alhora, la Cecot continuarà traslladant a la societat que les empreses són la punta de llança de la recuperació.

I està clar que ens hem de comprometre més com a societat, i les nostres institucions econòmiques exerciran més lideratge i més influència. Fortes i compromeses en el camí de sortida de la crisi. Aplicant un principi actiu elemental: fer les coses diferent, si volem resultats diferents. I els volem, i ho farem, per això reimpulsem.

La sortida de la crisi a Catalunya i a Espanya, reiterem, no és ni serà màgica.

Tots en som protagonistes i tots en som responsables.

La postergació és l'art d'evitar l'avui.

O com deia Oscar Wilde, la postergació és l'assassina de l'oportunitat.

I per concitar encara més el convenciment i la necessitat de passar a l'acció, vull compartir amb tots vostès el següent:

Un estudi científic demostra que quan estem a punt de morir-nos si se'ns pregunta què tornariem a fer si visquéssim, diem "m'agradaria anar-me'n en pau amb la gent que estimo i en segon lloc, m'agradaria haver-me arriscat més.

Perquè el fet de morir-me no el decideixo jo, és una qüestió que la vida m'hi empeny, però allò que volia fer i no vaig fer, allò que volia dir i no vaig dir ara em semblen una nimietat amb el fet de morir".

Si això és així els vull dir que pel bé de la nostra salut física i mental, pel bé de la nostra consciència, pel bé de les nostres butxaques i pel bé de l'interès general, els proposo que a partir d'ara visquem com si fos el nostre darrer dia. No callem.

Assumim riscos. Passem a l'acció.

Reimpulsem-nos ja!

Antoni Abad i Pous

President de la patronal Cecot

Recinte Firal de Terrassa, 30 d'octubre de 2009

15 edició Nit de l'Empresari